

O ROLI I MIEJSCU GŁÓWNYCH ŚRODKÓW NAPRAWY I RESOCJALIZACJI OSKARŻONYCH ZAWARTYCH WE WSPÓŁCZESNEJ POLITYCE KARNO-WYKONAWCZEJ UKRAINY

Kovalenko Valentyn

doktor habilitowany nauk prawnych, profesor, członek - korespondent

Narodowej Akademii Nauk Prawnych Ukrainy profesor Uniwersytetu Europejskiego Kijów, Ukraina

Rudenko Viacheslav

Prokuratura Generalna Ukrainy, Kijów, Ukraina

ABOUT THE ROLE AND PLACE OF THE MAIN MEANS OF CORRECTION AND RESOCIALIZATION OF CONVICTS IN THE CONTEXT OF THE MODERN CRIMINAL-EXECUTIVE POLICY OF UKRAINE

Kovalenko Valentyn

Dr., prof., European University, Kyiv, Ukraine

Rudenko Viacheslav

Prosecutors General's Office of Ukraine, Kyiv, Ukraine

ПРО РОЛЬ І МІСЦЕ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ ВИПРАВЛЕННЯ І РЕСОЦІАЛІЗАЦІЇ ЗАСУДЖЕНИХ У ЗМІСТІ СУЧАСНОЇ КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

Коваленко Валентин

доктор юридичних наук, професор, Європейський університет, Київ, Україна

Руденко В'ячеслав

Генеральна прокуратура України, Київ, Україна

Streszczenie. W artykule rozpatrzono zagadnienie związane z wydajnością zastosowania wobec oskarżonych głównych środków naprawienia i resocjalizacji we współczesnych warunkach funkcjonowania dziedziny odbywania karny na Ukrainie, a także określono problematyczne zagadnienia oraz opracowano naukowo uzasadnione kierunki ich realizacji.

Słowa kluczowe: środki, naprawienie, resocjalizacja, oskarżeni, polityka karno-wykonawcza, strefa, odbywanie kary, efektywność, personel organów i instytucji realizacji kary; oskarżony, zapobieganie przestępstw.

Abstract. The article deals with issues related to the effectiveness of the application of the basic means of correction and re-socialization to the convicted in the contemporary conditions of the functioning of the sphere of punishment of Ukraine, as well as identified problem points and developed scientifically substantiated ways of their solution in essence.

Keywords: basic means of correction and resocialization of convicts; criminal-executive policy; scope of punishment; efficiency; personnel of penitentiary bodies and institutions; condemned; crime prevention.

Анотація. В статті розглянуті питання, що пов'язані із ефективністю застосування до засуджених основних засобів виправлення та ресоціалізації у сучасних умовах функціонування сфери виконання покарань України, а також визначені проблемні моменти та розроблені науково обґрунтовані шляхи їх вирішення по суті.

Ключові слова: основні засоби виправлення та ресоціалізації засуджених; кримінально-виконавча політика; сфера виконання покарань; ефективність; персонал органів та установ виконання покарань; засуджений; запобігання злочинам.

Постановка проблеми. Як свідчить практика виконання покарань, однією із умов, що сприяє вчиненню злочинів і правопорушень засудженими у ході виконання покарань, є низька ефективність застосування до них основних засобів виправлення та ресоціалізації, які визначені в ст. 6 Кримінально-виконавчого кодексу (далі – КВК) України.

Особливої актуальності зазначена проблема кримінально-виконавчої та запобіжної діяльності органів та установ виконання покарань набуває у сучасних умовах їх функціонування, а саме – при видозміні змісту політики у сфері виконання покарань в Україні до міжнародних стандартів. Поряд з цим, на даному шляху виникає ряд проблем прикладного характеру, вирішення яких передбачає використання потенційних можливостей

науки кримінально-виконавчого права у цьому контексті, тобто спрямовується на підвищення ефективності кримінально-виконавчої та запобіжної діяльності.

У першу чергу, мова ведеться про видозміну змістовних елементів, визначених у законі основних засобів виправлення та ресоціалізації засуджених, а також більш раціональне та результативне їх використання при реалізації заходів індивідуального запобігання злочинам, що вчиняються з участю конкретно взятих засуджених. Крім цього, потребує наукового переосмислення системний підхід застосування зазначених засобів впливу на особу засудженого, враховуючи сьогоденні проблеми, що мають місце у сфері виконання покарань. Зокрема, досі недостатнім є режимне забезпечення установ виконання покарань (УВП) (технічна та моральна зношеність приміщень, у яких відбуваються покарання засуджені; відсутність належних та технічно готових засобів спостереження за цими особами; аварійний стан інженерно-технічних засобів охорони; т. ін.).

Фактично не конкурентноздатними, у теперішніх ринкових умовах є підприємства УВП; на примітивному рівні знаходиться навчальний (у школах) та професійний (у професійно-технічних училищах) процес; потребує якісної видозміни зміст соціально-виховної роботи серед засуджених тощо.

Зазначені питання й обумовили вибір об'єкта, предмета, мети і задач даної наукової статті, головною із яких є розробка науково обґрунтованих шляхів подолання існуючих у сфері виконання покарань проблем з використанням на більш високому рівні потенційних соціально-правових можливостей органів та установ виконання покарань.

Стан досліджень. Вивчення наукової літератури, показало, що зазначена проблематика є предметом постійних теоретичних розробок таких науковців, як: В. А. Бадира, І. Г. Богатирьов, А. П. Гель, Т. А. Денисова, О. Г. Колоб, В. Я. Конопельський, І. М. Копотун, В. А. Меркулова, О. П. Рябчинська, А. Х. Степанюк, В. М. Трубніков, І. С. Яковець та ін.

Поряд з цим, враховуючи низку змін, що внесені у чинне законодавство України з питань кримінально-виконавчої діяльності в останній час (2014-2017 рр.), виникла об'єктивна потреба в їх аналізі та оцінці з точки зору завдань, що стосуються ефективності виконання та відбування покарань в Україні. Саме зазначені обставини і обумовили вибір теми цієї статті та її головних змістовних елементів.

Виклад основних положень. Суспільна практика свідчить, що питання ефективності для будь-яких суб'єктів діяльності є завжди актуальними та такими, що потребують наукового осягнення і супроводу. Зазначена проблема не обійшла стороною й правоохоронні органи України, включаючи органи та установи покарань. Саме це завдання є визначальним й у змісті тих реформ, що проводяться сьогодні у сфері виконання покарань [1, с. 8-11]. Як у зв'язку з цим слушно зауважив О. Н. Ярмиш, для будь-якого суспільства, яке перебуває в умовах посттоталітарного транзиту і прагне досягти демократичних цінностей, велике значення має успішне реформування правоохоронної системи [2, с. 10]. Однак, через специфіку завдань, що ставляться перед процесом виконання кримінальних покарань, а також покладаються на органи та установи виконання покарань, як встановила І. С. Яковець, зміст поняття ефективності їх діяльності не може повністю збігатися із змістом ефективності всіх інших установ та організацій [3, с. 53].

Під ефективністю (лат. *effectivus* – виробничий) розуміють те, що призводить до необхідних результатів [4, с. 699]; викликає ефект [5, с. 177]. У свою чергу, під ефективністю виконання кримінальних покарань у широкому сенсі, науковці розуміють здатність ДКВС України реально, з найкращим використанням наявних засобів, у оптимальні чи визначені законом або вироком суду строки, реалізувати завдання цього процесу [3, с. 66].

Виходячи із змісту даного поняття, можна констатувати, що "ефективність" стосовно діяльності по застосуванню до засуджених основних засобів виправлення і ресоціалізації включає у себе два змістовні аспекти: 1) фактичну ефективність; 2) виявлену (уявлену) ефективність [3, с. 66]. При цьому, фактична ефективність – це реальна ефективність зазначеної діяльності ДКВС України, яка об'єктивно відображає досягнутий результат, а виявлена (уявна) – це узагальнене уявлення суб'єктів ДКВС України про фактичний рівень ефективності [3, с. 66].

Як встановила І. С. Яковець, єдиний підхід до поняття ефективності взагалі та ефективності виконання кримінальних покарань ДКВС України, зокрема, в науці кримінально-виконавчого права поки що не вироблені. На її думку, головні труднощі розглядуваної проблеми, з теоретичної точки зору, полягають в тому, що: а) по-перше, необхідно виокремити з масиву результатів

діяльності органів та установ виконання покарань основне, тобто те, що є головним для цієї структури як певної системи, на яку покладається завдання по виконанню кримінальних покарань; б) по-друге, для об'єктивних висновків про ефективність діяльності ДКВС України потрібні тільки ті результати, що прямо та безпосередньо залежать саме від діяльності підрозділів цієї служби [3, с. 65-66].

Якщо узагальнити зазначений та інші підходи, що існують у наукових та нормативно-правових джерелах, то під ефективністю кримінально-виконавчої діяльності персоналу органів та установ виконання покарань щодо застосування основних засобів виправлення та ресоціалізації засуджених варто розуміти ступінь досягнення зазначеними суб'єктами на практиці тих цілей і завдань, що визначені у кримінально-виконавчому законодавстві, а також рівень (якість) реалізації ними своїх повноважень, з урахуванням стану реального забезпечення цих осіб відповідними умовами роботи (служби) та організації взаємодії і координації їх дій.

Отже, до системоутворюючих ознак, що складають зміст даного поняття, необхідно віднести наступні:

1. Ступінь досягнення на практиці цілей (мети) і завдань, що поставлені для зазначених суб'єктів. (Ступінь – це порівняльна величина, що характеризує розмір, інтенсивність чого-небудь [5, с. 649]).

Як доводить у своїх роботах І.С. Яковець, при визначенні критеріїв оцінки ефективності виконання кримінальних покарань слід виходити з цілей і завдань, що постають при реалізації цього процесу, а також реального стану справ у системі виконання покарань України на сучасному етапі [3, с. 84]. На її переконання, ефективність діяльності ДКВС України при виконанні покарань, має оцінюватись за допомогою соціальних норм, які діють у суспільстві, у тому числі із застосуванням основних засобів виправлення і ресоціалізації засуджених, тому вона може та повинна бути предметом оцінки з точки зору правових, моральних, етичних, психологічних, економічних, організаційних аспектів її здійснення. Лише при такому комплексному підході до розуміння й застосування критеріїв оцінки ефективності, повною мірою можна використати їх функціональні можливості у характеристиці діяльності ДКВС України у даному напрямі, як підвиду соціальної діяльності [3, с. 84].

Ціль – те, до чого прагнуть, чого намагаються досягти; мета [106, с. 734]. У свою чергу, під метою розуміється певна ціль [6, с. 338].

Мета покарання та, власне, мета кримінально-виконавчої діяльності персоналу органів та установ виконання покарань визначена в ч. 1 ст.1 КВК України, а саме – це: а) захист інтересів особи, суспільства і держави; б) створення умов для виправлення і ресоціалізації засуджених; в) запобігання вчиненню нових кримінальних правопорушень засудженими; г) запобігання вчиненню кримінальних правопорушень; г) запобігання тортурам та нелюдському або такому, що принижує гідність, поводженню із засудженими. При цьому варто зауважити, що мета кримінально-виконавчого законодавства України не в повній мірі співпадає з метою покарання, яка закріплена в ч. 2 ст. 50 КК. Зокрема, у законі про кримінальну відповідальність відсутнє словосполучення "створення умов для виправлення та ресоціалізації засуджених", тобто у нормах матеріального права визначена ідеальна (уявна) мета, яка, до того ж, не передбачає й ресоціалізацію засуджених. Як у зв'язку з цим зауважили А.П. Гель та І.С. Яковець, якщо виходити з того, що норми кримінально-виконавчого права є похідними від норм кримінального права і відіграють допоміжну роль у реалізації інституту покарання, визначаючи процедуру процесу виконання-відбування покарання, то мета покарання, що закріплена у КК України, повинна мати вирішальне значення для визначення предмета правового регулювання кримінально-виконавчого права, а мета кримінально-виконавчого законодавства, у жодному разі не повинна набувати більшої значущості, аніж мета покарання [7, с. 12].

Під практикою, в науці, розуміють діяльність або коло діяльності; діяльність кого-, чого-небудь, як набуття певних знань, навичок, досвіду і застосування їх у чомусь [5, с. 500] (у даному випадку – це кримінально-виконавча діяльність).

2. Мета і завдання кримінально-виконавчої діяльності персоналу ДКВС України, у тому числі щодо застосування основних засобів виправлення та ресоціалізації визначена в кримінально-виконавчому законодавстві.

У ст. 2 КВК України визначений перелік правових джерел, що складають зміст терміну "кримінально-виконавче законодавство" (а це – КВК, інші акти законодавства, а також чинні

міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України). Без сумніву (про що "забув" законодавець), основним джерелом кримінально-виконавчого законодавства є Конституція України, у ст. 8 якої визначено, що вона має найвищу юридичну силу. Крім цього, згідно офіційного тлумачення, яке викладене в рішенні Конституційного Суду України від 9 липня 1998 р. № 12-рп/98 (справа про офіційне тлумачення терміну "законодавство"), до правових джерел кримінально-виконавчого законодавства відносяться: Укази Президента України, постанови та декрети Кабінету Міністрів України та постанови Верховної Ради України.

3. Ефективність, передбачає також такий критерій, як рівень (якість) реалізації персоналом ДКВС України своїх повноважень. (Рівень – це ступінь якості, величина і т.п., що досягнуті в чому-небудь [5, с. 529]).

Якість – внутрішня визначеність предмета, яка становить специфіку, що його відрізняє від усіх інших; та, чи інша характерна ознака, властивість, риса кого-, чого-небудь [5, с. 765], а повноваження – це право, надане кому-небудь для здійснення чогось.

Як з цього приводу зазначено в деяких наукових джерелах, це законодавчо невизначений термін, але де-факто визнаний юридичною наукою [8, с. 243]. Зазвичай цей термін використовується для характеристики встановлених законодавством обсягу прав і обов'язків органів державної влади та місцевого самоврядування, або їх посадових та службових осіб [8, с. 243]. Зокрема, повноваження персоналу ДКВС України визначені в розділі IV Закону України "Про Державну кримінально-виконавчу службу України" (ст.ст. 18-20), а також, у ст.ст. 18-19 Закону України "Про пробацію".

Реалізувати – це здійснювати, робити реальним, втілювати що-небудь у життя [5, с. 519]. З точки зору виконання повноважень персоналом ДКВС України, мова у даному випадку ведеться про реалізацію цими суб'єктами права, тобто здійснення ними, зумовленої нормами права правомірної поведінки [9, с. 264].

4. На рівень ефективності впливає також, стан реального забезпечення цих суб'єктів відповідними умовами роботи (служби).

Забезпечити – це створити надійні умови для здійснення чого-небудь; гарантувати щось [5, с. 187]. Забезпечення кримінально-виконавчої діяльності, з питань застосування до засуджених основних засобів виправлення та ресоціалізації, персоналу органів та установ виконання покарань здійснюється відповідно до вимог розділу VI Закону України "Про Державну кримінально-виконавчу службу України" (ст.ст. 24-26).

Умови – це правила, які існують, або встановлені в тій чи іншій галузі життя, діяльності, які забезпечують нормальну роботу чого-небудь; правила, вимоги, виконання яких забезпечує що-небудь [5, с. 694]. Умови роботи (служби) персоналу ДКВС України визначені в Законі України "Про Державну кримінально-виконавчу службу України" (ст.ст. 14-17, 21-23), а також у Законі України "Про державну службу", та трудовому законодавстві України, з особливостями, що визначені у кримінально-виконавчому законодавстві, Положенні про проходження служби рядовим і начальницьким складом органів внутрішніх справ та в інших нормативно-правових актах, що стосуються сфери виконання покарань.

5. Важливим критерієм визначення ефективності, є й рівень організації взаємодії і координації дій персоналу ДКВС України.

Організувати – означає чітко налагодити, належно впорядкувати що-небудь; забезпечити, влаштувати що-небудь, вишукуючи для цього необхідні можливості [5, с. 441]. Взаємодія – це взаємний зв'язок між предметами у дії, а також погоджена дія між ким-, чим-небудь [10, с. 73]. Порядок взаємодії персоналу органів та установ виконання покарань з органами державної влади, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями, органами іноземних держав і міжнародними організаціями, визначений в ст. 5 Закону України "Про Державну кримінально-виконавчу службу України" та, частково, в ст. 20 даного закону. У межах конкретного органу та установи виконання покарань, обов'язки по організації взаємодії їх структурних підрозділів, покладені на керівників цих органів та установ, згідно Положення про органи виконання покарань та установи виконання покарань, які затверджуються центральним органом виконавчої влади, що реалізує політику у сфері виконання покарань. По вертикалі – у системі управління ДКВС України, як це впливає із змісту ст. 7 Закону України "Про Державну кримінально-виконавчу службу України", здійснюється координація діяльності підпорядкованих органів та установ виконання покарань центральним органом виконавчої влади з питань виконання покарань,

що реалізує єдину державну політику у сфері виконання кримінальних покарань. Координація – це погодження, зведення до відповідності, встановлення взаємозв'язку, контакту в діяльності людей, між діями, поняттями, тощо [10, с. 308].

У системі правоохоронних органів (і це є однією з особливостей кримінально-виконавчої діяльності, включаючи питання, що пов'язані із застосуванням до засуджених основних засобів виправлення і ресоціалізації персоналу ДКВС України), координація їх дій у сфері боротьби із злочинністю, покладається на органи прокуратури (ст. 24 Закону України "Про прокуратуру").

Висновок. Отже, для того, щоб визначити ефективність кримінально-виконавчої діяльності персоналу органів та установ виконання покарань, у тому числі щодо застосування основних засобів виправлення та ресоціалізації засуджених, необхідно враховувати всі, без винятку критерії, мова про які велась вище.

Список літератури:

1. Севастьянова Н.І. Реформа кримінально-виконавчої системи як важливий елемент кримінально-виконавчої політики України // Кримінально-виконавча політика України та Європейського союзу: розвиток та інтеграція: зб. матеріалів міжнар. наук.-практ. конф. (м. Київ, 27 листоп. 2015 р.) – К.: Інститут кримінально-виконавчої служби, 2015. – С. 8-11.
2. Ярмиш О.Н. Реформа правоохоронної системи в сьогоденній Україні: здобутки, втрати, перспективи // Актуальні проблеми кримінального права, процесу, криміналістики та оперативно-розшукової діяльності: тези Всеукр. наук.-практ. конф. (Хмельницький, 3 березня 2017 року). – Хмельницький: Вид-во НАДПСУ, 2017. – С. 10-16.
3. Яковець І.С. Теоретичні та прикладні засади оптимізації процесу виконання кримінальних покарань: монографія / І.С. Яковець. – Х.: Право, 2013. – 392 с.
4. Булько А.Н. Большой словарь иностранных слов 35 тысяч слов. – Изд. 3-е, испр., перераб. – М.: Мартин, 2010. – 704 с.
5. Великий тлумачний словник української мови / Упоряд. Т. В. Ковальова. – Х.: Фоліо, 2005. – 767 с.
6. Кримінологічні засади запобігання злочинам в установах виконання покарань України (пенітенціарна кримінологія): посіб. / за ред. О.М. Джужі. – К.: НАВС, 2013. – 620 с.
7. Науково-практичний коментар Кримінально-виконавчого кодексу України / [А. П. Гель, О. Г. Колб, В. О. Корчинський та ін.]; за заг. ред. А. Х. Степанюка. – К.: Юрінком Інтер, 2008. – 496 с.
8. Сучасна правова енциклопедія / О.В. Зайчук, О.Д. Крупчан, В.С. Ковальський [та ін.]; за заг. ред. О.В. Зайчука. – 3-тє вид., перероб. і допов. – К.: Юрінком Інтер, 2015. – 2015. – 408 с.
9. Теорія держави і права: підручник для студ. юрид. вищ. навч. закл. / за ред. О.В. Петришина. – Х.: Право, 2014. – 368 с.
10. Великий тлумачний словник сучасної української мови / Укл. О. Єрошенко. – Донецьк: ТОВ "Глорія Трейд". 2012. – 864 с.

ABOUT THE ROLE AND PLACE OF THE MAIN MEANS OF CORRECTION AND RESOCIALIZATION OF CONVICTS IN THE CONTEXT OF THE MODERN CRIMINAL-EXECUTIVE POLICY OF UKRAINE

Kovalenko Valentyn, Rudenko Viacheslav

Formulation of the problem. According to the practice of punishment, one of the conditions contributing to the commission of crimes and offenses by convicts during the execution of sentences is the poor effectiveness of the use of the basic means of correction and resocialization, which are defined in art. 6 of the Criminal-Executive Code (hereinafter referred to as the Criminal Code) of Ukraine.

Particularly relevant, the mentioned problem of criminal-executive and preventive activity of bodies and penitentiary institutions becomes in the current conditions of their functioning, namely, when the content of the policy of execution of sentences in Ukraine is made to international standards. In addition, there are a number of applied problems in this way, the solution of which

involves the use of the potential of the science of criminal-executive law in this context, that is, is aimed at increasing the effectiveness of criminal-enforcement and preventive activities.

First of all, it is about modification of the content elements defined in the law of the basic means of correction and resocialization of convicts, as well as more rational and effective use of them in the implementation of measures to prevent individual crimes committed with the participation of specifically convicted persons. In addition, a systematic approach to the application of these means of influence on the person of the convicted person, taking into account the current problems in the field of execution of sentences, needs to be scientifically redefined. In particular, there is still insufficient provision for the provision of penitentiary institutions (technical and moral depreciation of premises where convicted persons are serving sentences, the lack of proper and technically ready means for monitoring these persons, the state of emergency of engineering and technical means of protection, etc.).

In fact, not competitive, in the current market conditions there are enterprises of the UVP; At the primitive level there is a training (in schools) and a professional (in vocational schools) process; needs a qualitative modification of the content of social and educational work among convicts, etc.

The mentioned issues caused the choice of the subject, the subject, the goals and objectives of this scientific article, the main of which is the development of scientifically grounded ways to overcome the existing problems in the field of execution of sentences, using at a higher level the potential social and legal capabilities of penitentiary bodies and institutions.

State of research. The study of scientific literature, showed that the mentioned problem is the subject of constant theoretical developments of such scholars as: V.A. Badira, IG Bogatyrev, AP Gel, T.A. Denisova, O.G. Kolob, V.Ya. Konopelsky, I.M. Kopotun, VA Merkulova, O.P. Ryabchinskaya, A.H. Stepanyuk, V.M. Trubnikov, I.S. Yakovets and others.

Along with this, taking into account a number of changes made to the current legislation of Ukraine on criminal-executive activities recently (2014-2017), there was an objective need for their analysis and evaluation in terms of tasks related to the effectiveness of implementation and serving sentences in Ukraine. It is these circumstances that determined the choice of the subject of this article and its main content elements.

Statement of the main provisions. Public practice shows that the issues of efficiency for any subject of activity are always relevant and need scientific comprehension and support. The said problem was not overlooked by law enforcement agencies of Ukraine, including penal institutions and penal institutions. It is this task that is decisive in the content of reforms that are being carried out today in the field of execution of sentences [1, c. 8-11]. In this regard, according to O.N. Yarmish, for any society that is in post-totalitarian transit, and seeks to achieve democratic values, the successful reformation of the law-enforcement system is of great importance [2, c. 10]. However, due to the specifics of the tasks related to the process of execution of criminal penalties, and also rely on the organs and penal institutions, as established by I.S. Yakovets, the meaning of the concept of the effectiveness of their activities can not fully coincide with the content of the effectiveness of all other institutions and organizations [3, c. 53].

Under efficiency (lat. Effectivus - productive) understand what leads to the necessary results [4, c. 699]; causes an effect [5, c. 177]. In turn, under the effective implementation of criminal penalties in a broad sense, scientists understand the ability of the Ukrainian SSD to realistically, with the best use of available means, in the optimal or determined terms of the law or court sentence, to realize the objectives of this process [3, c. 66].

Based on the content of this concept, one can state that "effectiveness" in relation to the use of correction and re-socialization of the use of the basic means of punishment by convicts includes two substantive aspects: 1) actual effectiveness; 2) detected (imaginary) efficiency [3, c. 66]. At the same time, the actual effectiveness is the real effectiveness of the said activity of the Ukrainian Internal Audit Service, which objectively reflects the achieved result, while the (imaginary) one is a generalized representation of the subjects of the Internal Affairs Department of Ukraine on the actual level of effectiveness [3, c. 66].

As established by I.S. Yakovets, the only approach to the notion of effectiveness in general and the effectiveness of the execution of criminal penalties of the DKVD of Ukraine, in particular, in the science of criminal-law enforcement has not yet been elaborated. In her opinion, the main difficulties of the problem under consideration, from a theoretical point of view, are that: a) firstly, it is necessary to isolate from the array of results of the activities of the organs and institutions of the

execution of punishment the main, that is, what is the main for this structure as a certain the system, which is assigned the task of executing criminal penalties; b) secondly, for objective conclusions about the effectiveness of the Ukrainian SSA, only those results that directly and directly depend on the activities of the units of this service are necessary [3, c. 65-66].

If we summarize the mentioned and other approaches existing in scientific and normative-legal sources, then under the efficiency of criminal-executive activities of the personnel of the bodies and penitentiary institutions concerning the application of the basic means of correction and re-socialization of convicts, one should understand the degree of achievement by the abovementioned subjects in practice of those purposes and the tasks defined in the criminal-executive legislation, as well as the level (quality) of their implementation of their powers, taking into account the state of real provision of these persons from ovidnymy conditions of work (service) and the interaction and coordination of their actions.

Consequently, to system-forming features that make up the meaning of this concept, it is necessary to include the following:

1. The degree of achievement in practice of the goals (goals) and objectives set for these subjects. (A degree is a comparative value that characterizes the size, intensity of something [5, pp. 649]).

As proved in his works by I.S. Yakovets, when determining the criteria for assessing the effectiveness of the execution of criminal penalties should proceed from the goals and objectives arising from the implementation of this process, as well as the actual state of affairs in the system of execution of sentences in Ukraine at the present stage [3, p. 84]. According to her, the effectiveness of activity of the State Internal Affairs Committee of Ukraine in the execution of punishments should be assessed with the help of social norms that operate in the society, including the use of the basic means of correction and resocialization of convicts, therefore, it can and should be subject to evaluation from the point of view of legal, moral, ethical, psychological, economic, organizational aspects of its implementation. Only in such a comprehensive approach to understanding and application of criteria for assessing the effectiveness of the fullest possible use of their functional capabilities in the characterization of the activities of the SCFU of Ukraine in this direction, as a subspecies of social activity [3, p. 84].

The goal is what they seek, what they are trying to achieve; the goal [106, p. 734]. In turn, the goal is understood as a goal [6, p. 338].

The purpose of the punishment and, in fact, the purpose of the criminal-executive activities of the personnel of the bodies and penitentiary institutions is defined in Part 1 of Article 1 of the CEC of Ukraine, namely: a) protection of the interests of the individual, society and the state; b) creation of conditions for correction and resocialization of convicts; c) preventing the commission of new criminal offenses by convicts; d) prevention of criminal offenses; e) Prevention of torture and inhuman or degrading treatment with convicted persons. It should be noted that the purpose of the criminal-executive legislation of Ukraine does not fully coincide with the purpose of punishment, which is enshrined in Part 2 of Art. 50 KK. In particular, the law on criminal liability does not contain the phrase "creation of conditions for the correction and re-socialization of convicts", that is, in the norms of substantive law, an ideal (imaginary) purpose is defined, which, moreover, does not provide for the re-socialization of the convicts. As in this regard, AP noted Gel and I.S. Yakovets, if we proceed from the fact that the rules of criminal-executive law are derived from the norms of criminal law and play an ancillary role in the implementation of the institution of punishment, defining the procedure for the execution of a sentence, the purpose of the punishment, enshrined in the Criminal Code of Ukraine, should be decisive. In order to determine the subject of legal regulation of criminal-executive law, and the purpose of criminal-executive legislation, in no case should not acquire greater significance than the purpose of punishment [7, p. 12].

In practice, in science, understand the activity or scope of activity; the activity of someone, something, as the acquisition of certain knowledge, skills, experience and their application in something [5, p. 500] (in this case it is a criminal activity).

2. The purpose and tasks of the criminal activity of the personnel of the Internal Affairs Committee of Ukraine, including the application of the basic means of correction and re-socialization, are specified in the criminal-executive legislation.

In Art. 2 The CEC of Ukraine specifies a list of legal sources that make up the term "criminal-executive legislation" (this is the Criminal Code, other acts of legislation, as well as valid international treaties, the consent of which is binding on the Verkhovna Rada of Ukraine).

Undoubtedly (what the legislator "forgot"), the main source of criminal-executive legislation is the Constitution of Ukraine, in Art. 8 which states that it has the highest legal force. In addition, according to the official interpretation set forth in the decision of the Constitutional Court of Ukraine No. 12-rp / 98 dated July 9, 1998 (the case about official interpretation of the term "legislation"), the legal sources of criminal-executive legislation include: Presidential Decrees, decrees and decrees of the Cabinet of Ministers of Ukraine and resolutions of the Verkhovna Rada of Ukraine.

3. Effectiveness also includes such a criterion as the level (quality) of the implementation of the staff of the Internal Affairs Committee of Ukraine of their powers. (Level is a degree of quality, quantity, etc., achieved in some way [5, p. 529]).

Quality - the internal certainty of the subject, which is a specificity that distinguishes it from all others; and, or another characteristic feature, property, a right of someone, something [5, p. 765], and authority is a right granted to someone for the exercise of something.

As noted in some scientific sources in this regard, it is an indefinite term, but de facto recognized by law science [8, p. 243]. Usually this term is used to characterize the scope of rights and obligations of state and local self-government bodies or their officials and officials established by the legislation [8, p. 243]. In particular, the powers of the staff of the SCSU of Ukraine are defined in Section IV of the Law of Ukraine "On State Criminal Execution Service of Ukraine" (Articles 18-20), as well as in Art. 18-19 of the Law of Ukraine "On Probation".

Realize - it's realizing, doing real, embodying something in life [5, p. 519]. From the point of view of exercising the powers of the staff of the SCFU of Ukraine, in this case, the implementation of these subjects of law, that is, their implementation, determined by the rules of law of lawful conduct [9, p. 264].

4. The level of efficiency is also influenced by the state of real provision of these entities by the relevant working conditions (services).

Provide - is to create reliable conditions for the implementation of something; to guarantee something [5, p. 187]. Enforcement of criminal-executive activities, on the application to the convicted of the basic means of correction and re-socialization, the personnel of the organs and penal institutions is carried out in accordance with the requirements of Section V of the Law of Ukraine "On the State Criminal Execution Service of Ukraine" (Articles 24-26).

Conditions are rules that exist or are established in one or another field of life, activities that ensure the normal work of something; rules, requirements, the fulfillment of which provides something [5, p. 694]. The working conditions (services) of the staff of the DKVS of Ukraine are defined in the Law of Ukraine "On the State Criminal Execution Service of Ukraine" (Articles 14-17, 21-23), as well as in the Law of Ukraine "On Civil Service" and Labor Law of Ukraine, with the peculiarities defined in the criminal-executive law, the Regulations on the service of the rank and file of the internal affairs bodies and in other normative-legal acts concerning the sphere of execution of punishment.

5. An important criterion for determining efficiency is the level of organization of interaction and coordination of actions of the staff of the Internal Affairs Department of Ukraine.

To organize - means to clearly arrange, to properly organize something; to provide, to arrange something, looking for the necessary opportunities for this [5, p. 441]. Interaction is a mutual connection between objects in action, as well as an agreed action between someone, something [10, p. 73]. The order of interaction of personnel of bodies and penal institutions with state authorities, local self-government bodies, enterprises, institutions and organizations, bodies of foreign states and international organizations, defined in Art. 5 of the Law of Ukraine "On the State Criminal Execution Service of Ukraine" and, partly, in Art. 20 of this law. Within the framework of a specific body and institution for the enforcement of sentences, the responsibilities for the organization of the interaction of their structural units are assigned to the heads of these bodies and institutions, in accordance with the Provisions on the penal institutions and penitentiary institutions, which are approved by the central executive body, implementing the policy in the field execution of punishment. Vertically - in the control system of the Internal Affairs Committee of Ukraine, as it follows from the contents of Art. 7 of the Law of Ukraine "On the State Criminal Execution Service of Ukraine", the coordination of activities of subordinate bodies and penal institutions is carried out by the central executive body on the execution of sentences, which implements a unified state policy in the field of execution of criminal penalties. Coordination is an agreement, a reconciliation, an interconnection, a contact in the activities of people, between actions, concepts, etc. [10, p. 308].

In the system of law enforcement authorities (and this is one of the features of criminal-executive activities, including issues related to the use of the basic means of correction and re-socialization of personnel of the SCAF of Ukraine to the convicted persons), coordination of their actions in the field of combating crime lies with the prosecutor's office (Article 24 of the Law of Ukraine "On the Prosecutor's Office").

Conclusion. Therefore, in order to determine the effectiveness of the criminal-executive activities of the personnel of penitentiary institutions and institutions, including the use of basic means of correction and re-socialization of convicts, all, without exception, the criteria discussed above should be taken into account.

References:

1. Sevastyanova N.I. Reforma kryminalno-vykonavchoyi systemy yak vazhlyvyy element kryminalno-vykonavchoyi polityky Ukrayiny // Kryminal'no-vykonavcha polityka Ukrayiny ta Yevropeyskoho soyuzu: rozvytok ta intehratsiya: zb. materialiv mizhnar. nauk.-prakt. konf. (m. Kyyiv, 27 lystop. 2015 r.) – K.: Instytut kryminalno-vykonavchoyi sluzhby, 2015. – S. 8-11.
2. Yarmysh O.N. Reforma pravookhoronnoyi systemy v sohodenniy Ukrayini: zdobutky, vtraty, perspektyvy // Aktual'ni problemy kryminal'noho prava, protsesu, kryminalistyky ta operatyvno-rozshukovoyi diyal'nosti: tezy Vseukr. nauk.-prakt. konf. (Khmel'nyts'kyy, 3 bereznia 2017 roku). – Khmel'nyts'kyy: Vyd-vo NADPSU, 2017. – S. 10-16.
3. Yakovets I.S. Teoretychni ta prykladni zasady optymizatsiyi protsesu vykonannya kryminal'nykh pokaran': monohrafiya / I.S. Yakovets'. – KH.: Pravo, 2013. – 392 s.
4. Bulyko A.N. Bol'shoy slovar' ynostrannykh slov 35 tysyach slov. – Yzd. 3-e, yspr., pererab. – M.: Martyn, 2010. – 704 s.
5. Velykyy tлумachnyy slovnyk ukrayins'koyi movy /Uporyad. T. V. Koval'ova. – KH.: Folio, 2005. – 767 s.
6. Kryminolohichni zasady zapobihannya zlochynam v ustanovakh vykonannya pokaran' Ukrayiny (penitentsiarna kryminolohiya): posib. / za red. O.M. Dzhuzhi. – K.: NAVS, 2013. – 620 s.
7. Naukovo-praktychnyy komentar Kryminalno-vykonavchoho kodeksu Ukrayiny / [A. P. Hel', O. H. Kolb, V. O. Korchyns'kyy ta in.]; za zah. red. A. KH. Stepanyuka. – K. : Yurinkom Inter, 2008. – 496 s.
8. Suchasna pravova entsyklopediya / O.V. Zaychuk, O.D. Krupchan, V.S. Koval's'kyy [ta in.]; za zah. red. O.V. Zaychuka. – 3-tye vyd., pererob. i dopov. – K.: Yurinkom Inter, 2015. – 2015. – 408 s.
9. Teoriya derzhavy i prava: pidruchnyk dlya stud. yuryd. vishch. navch. zakl. / za red. O.V. Petryshyna. – KH.: Pravo, 2014. – 368 s.
10. Velykyy tлумachnyy slovnyk suchasnoyi ukrayinskoyi movy / Ukl. O. Yeroshenko. – Donets'k: TOV «Hloriya Treyd». 2012. – 864 s.